

være opmærksomme på, når vi debatterer store ændringer som dem, der foretages i dette lovforslag.

Jeg vil gerne starte med overordnet at beskrive de bekymringer, vi har, og derefter gå ned i nogle enkelte områder i lovforslaget. Hel overordnet har vi visse betænkeligheder ved, om der vil være økonomi i kommunerne til at opfylde lovens krav. Det vil vi bruge meget tid på at dykke ned i under udvalgsarbejdet, og et godt svar er helt afgørende for vores stillingtagen til lovforslaget.

Derudover har vi en række andre betænkeligheder. For det første frygter vi, at det faglige niveau vil falde, hvis dette lovforslag vedtages i sin nuværende form. Det gør vi, bl.a. fordi der ikke vil være råd til faglig udvikling, fordi de penge skal lægges på taksterne i institutionerne. Når man skal konkurrere institutionerne imellem, er der en risiko for, at der ikke vil være råd til at sætte penge af til faglig udvikling.

For det andet er vi nervøse for, at der ikke vil være plads til børn og unge, der akut har brug for en institutionsplads. Det er vi, for regionerne vil ikke have råd til at køre med overkapacitet i deres institutioner eller bosteder.

For det tredje mener vi, at den enkelte borgers retssikkerhed risikerer at blive forringet, når den ret, borgeren i dag har til en udredning af sin sag i så vel kommunen som amtet, erstattes af borgerens ret til en udredning i kommunen og muligvis i VISO. Vi har derfor ændringer, som vi ønsker gennemført, før vi kan stemme for dette lovforslag. Vi håber, at regeringen er indstillet på at ændre på forslaget – ikke for Socialdemokraternes skyld, men for alle de menneskers skyld, der virkelig har behov for et stærkt vel-færdssamfund.

Lad mig gennemgå vores holdninger til de største ændringer af loven. Først til den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation, der med god grund blot bliver kaldt VISO. Vi hilser den nye videns- og specialrådgivningsorganisation velkommen. Med VISO får vi samlet meget af den viden, der er inden for området. VISO kan derfor blive en god medspiller i udviklingen og i sikringen af gode forhold for de svageste i vores samfund.

Desværre har man ikke i lovforslaget givet den enkelte borger en ret til at få udredt sin sag i VISO, hvis borgeren ønsker det. Vi mener, at det ideelle ville være, at alle fik et retskrav på en udredning fra VISO, men hvis regeringen ikke vil sikre det ideelle system, mener vi, at regeringen

bør komme med forslag til, hvordan man sikrer og forbedrer kvaliteten af udredningen. En ordentlig kvalitet i udredningen af en borgers sag er jo afgørende for en ordentlig kvalitet i det videre forløb. Det håber vi regeringen vil være med at diskutere.

Som jeg sagde tidligere, er VISO et fremskridt for vidensopsamlingen, men desværre kan der komme problemer med faglig udvikling og vidensopsamling andre steder. Vi frygter nemlig, hvilket mange af høringssvarene giver udtryk for, at der ikke bliver sat penge af til udvikling, evaluering og vidensopsamling i bostederne, hvad enten det er til udvikling af tilbud til handicappede, til hjemløse eller til udsatte børn og unge. Det gør vi, fordi der kommer en meget hård konkurrence på taksterne. Den konkurrence kan nemt medføre, at man skærer ned på den faglige udvikling og vidensopsamling i de enkelte bosteder.

Vi frygter altså, at man tænker på den kortsigtede løsning frem for at sikre, at man også på sigt udvikler nye gode tilbud til de borgere, der har mest behov. Vi så gerne, at der blev gjort en indsats for at sikre penge til denne udvikling, nytænkning og vidensopsamling. Det kan sikres på flere måder. Lad mig nævne nogle af dem.

Staten kunne give penge til regionerne til faglig udvikling og vidensopsamling, på samme måde som staten giver penge til administrationsomkostningerne i forbindelse med udarbejdelse af rammeaftalen. Eller man kunne forpligte institutionerne til at indarbejde udgifterne til vidensopsamling og udvikling i alle taksterne, uanset om de er private eller offentlige. Eller man kunne pålægge alle bosteder med over 25 beboere at udarbejde en udviklingsplan. Det vil tvinge bostederne til at tænke i udvikling og vidensopsamling.

Vi kunne også forbedre udviklingsrådernes kompetence, så de kunne være med til at sikre kvaliteten. Det kunne man bl.a. gøre ved at give udviklingsrådene høringsret, når rammeaftalerne indgås, når det drøftes, hvilke tilbud der skal være i regionerne, og når institutionerne flyttes ud til kommunerne. Det kunne man også gøre ved at give udviklingsrådene ret til at udtale sig om de udviklingsplaner, vi gerne ser bliver udarbejdet på alle bosteder med over 25 beboere. Alt i alt er det ikke så store ændringer, der skal til for at forbedre vidensopsamlingen og den faglige udvikling i institutionerne og bostederne til gavn for brugerne her og nu i almindelighed.